

DE DÖVSTUMMAS KYRKOBLAD

N:r 2. Årg. 1.

Utgivare: Pastor S. G. Svenfors, Stockholm.

Juli 1930.

Konstnären Carl Eldhs skulptur av Ansgar. Ansgarkapellet å Björkö.

Ansgar - Nordens Apostel, ett 1100-årsminne.

Vid midsommartid 830 landsteg Ansgar för första gången vid Birka å Björköen i Mälaren, Sveriges då största ort. — Midsommardagen 1930 invigdes en minneskyrka å samma plats av Ärkebiskopen i närvaro av flera tusentals människor med Konungen i spetsen. I alla Sveriges kyrkor firades ock den dagen detta minne — ett av vårt folks betydelsefullaste.

Ansgar föddes i norra Frankrike år 801. Tidigt förlorade han sin fromma moder och sattes kort därefter i en klosterskola för att uppfostras. Han var då endast fem år. En natt hade han en märkvärdig dröm. Han tyckte sig se en skara vitklädda kvinnor, bland vilka han igenkände sin moder. Han sträckte ut sina armar och ville skynda fram till henne, men märkte med sorg, att han sjönk ned i ett träsk och icke kunde komma upp. En av kvinnorna var skönare än de andra. Ansgar förstod, att det var jungfru Maria, Jesu moder. Hon frågade honom: "Vill du gärna komma till din moder?" — "Ja", ropade gossen och sträckte ut sina armar. Hon svarade: "Då måste du övergiva all fåfänglighet, ty ingen, som älskar sådant, kan vara i vårt sällskap." Från den stunden blev Ansgar mycket förändrad och tänkte blott på allvarliga ting.

Vid tretton års ålder vigdes Ansgar till munk. Han önskade högst av allt, att få predika Kristi ord för hedningarna och en gång räknas med i martyrernas heliga skara.

Det dröjde ej länge, förrän Ansgar fick predika för hedningarna. Det var i Danmark, där han dock stannade endast en kort tid. Ett annat missionsfält öppnade sig för honom. Det hade kommit sändebud till Frankrikes kejsare från svearna med begäran, att kristna lärare skulle sändas till Sverige. Kejsaren vände sig till Ansgar, vilken med glädje åtog sig det svåra uppdraget. Under färden över Östersjön anfördes Ansgar och hans följeslagare av vikingar, som rövade

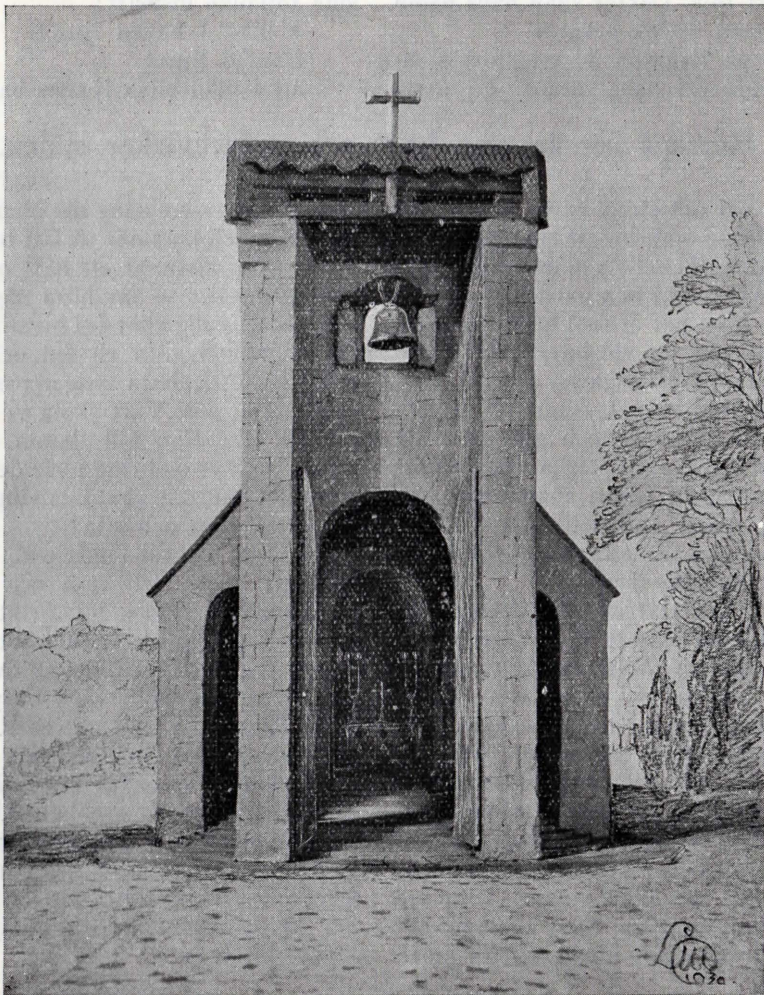
från dem alla de böcker och dyrbara gåvor, som de medfört från kejsaren till den svenske konungen. Med knapp nöd kunde missionärerna rädda sig till den svenska kusten.

Det var en lång väg till Birka. Genom stora skogar, över stora vatten måste de färdas. Ofta måste de sova under bar himmel i stor fara för skogens vilda djur. Men efter många besvärigheter anlände de till Birka. De blevo vänligt mottagna av konungen och fingo tillåtelse att stanna och förkunna kristendomen. Många blevo omvända och döpta. Bland dessa var ock en av konungens hövdingar, Hergeir. Denna lät på sin gård bygga en kristen kyrka — den första i Sverige.

Sedan Ansgar stannat ett och ett halvt år i Birka, återvände han till Tyskland. Där blev han ärkebiskop först i Hamburg och sedan i Bremen.

Men i Birka gick det illa för den lilla kristna församlingen. De kristna förföljdes, en av lärarna dödades och flera andra fängslades. Men Hergeir, hövdingen, stod likväl trofast vid deras sida. Stort mod visade ock en rik och förnäm kvinna vid namn Frideborg. Ingen kunde förmå henne att offra till de hedniska gudarna. "Om det är illa", sade hon, "att svika människor, huru mycket mer då att svika Gud! Och om det är gott att vara trogen mot människor, huru mycket bättre är det icke att vara trogen det, man har lovat Gud!"

Då Ansgar fick höra talas om den kristna församlingens nöd, beslöt han att ånyo fara till Birka. Det var år 853. Denna gång kom Ansgar såsom en mäktig ärkebiskop med penningar och dyrbara gåvor. Men det blev svårare för honom nu än förra gången, då han kom dit fattig och utblottad. Folket var förbittrat på de kristna, och Ansgar blev tillrättad, att genast vända om för att rädda sitt liv. Men detta ville han icke höra talas om. Han inbjöd i stället konungen till sitt härberge och överlämnade till honom brev och gåvor från kejsaren samt

Ansgarkapellet på Björkö.

framförde sitt ärende. Konungen var mycket vänlig men förklarade, att man först genom lottkastning måste rådfråga gudarna och sedan på tinget höra folkets vilja. Så hölls ting och de kristnas fiender voro mycket ivriga. Men då stod en gammal man upp och talade: "Hören mig konung och folk. Vi veta om denne Krist, att han kan vara till stor hjälp för dem som tro på honom. Det hava många av oss erfårit både i sjönöd och andra farligheter. Varför skola vi kasta bort det, som vi veta är nyttigt och nödvändigt?" Det talet gjorde djupt intryck, och nu beslöts, att de kristna skulle fritt få dyrka sin Gud. Ko-

nungen själv skänkte plats till kyrka.

Ansgar återvände sedan till Bremen, där han dog 865.

Ansgar var en god och ädel människa. Han var stark i sin tro på Gud och frimodig men på samma gång ödmjuk och mild. Han brukade säga: "Vore jag värdig att begära ett under av Gud, skulle jag bedja honom om det enda undret, att han ville göra mig till en god människa". Denna önskan blev uppfylld. Den danske konungen Olof skrev: "I hela mitt liv har jag aldrig mött en så god människa".

Ansgar var Sveriges förste apostel. Genom honom kom Guds ords ljus

till vårt folk. Därför skall hans namn alltid med kärlek bevaras.

Ute på Björköen är ett stort stenors rest till hans minne. På detta

står följande inskrift:

Medan I haven ljuset

tron på ljuset

att I mån bliva ljusets barn.

Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen.

Ps. 19: 8.

Ute vid det stora havet sväva vattenfåglarna omkring på sina vita, starka vingar. Ibland styra de färden inåt land över ängar och gården, byar och städer. Men här är inte luften så frisk och ren som ute vid havet. Här kommer damm från vägarna och rök från fabrikskorstenarna. Snart bli de vita vingarna dammiga och grå. Men då vänder fågeln med starka vingslag utåt havet igen. I den första vik, han får se, dyker han ned, och när han kommer upp igen, äro vingarna skimrande vita som förut.

Också vår själ har fått vingar, som skola hjälpa oss att styra färden mot Guds himmel. Men det kan komma damm och smuts på själens vingar. Ett slags damm äro alla våra små bekymmer. Den ene sörjer över, att pengarna icke vill räcka till mat, kläder och hyra. En annan sörjer över, att han ej lyckas i sitt arbete, att allt går honom emot. Alla dessa bekymmer tynga på vår själs vingar, göra oss trötta och modlösa. Men värre än allt detta är syndens tunga mörka stoft.

Vad har du gjort för Jesus?

En ung man låg för döden. Alla högaktade honom för hans godhet och fromhet. En dag hörde hans mor, att han plötsligt ropade: Förtappad, förtappad, förtappad! — "Har du förlorat tron, min son?" frågade modern gråtande. "Nej, mor", svarade den sjuke, "jag går frimodig in i evigheten, ty jag vet, att Jesus har frälst mig. Men mitt liv är förspillt. Jag har levat i 24 år och icke gjort något för Jesus. Jag har endast levat för mig själv. Jag har levat för världen. Först sent har jag givit mig åt Herren. Han har tagit emot mig. Men jag har intet gjort för Honom. Jag har förspillt det liv, som Han gav mig, för att jag skulle

verka för Honom. Det är förlorat."

Ur: "For Fattig og Rik".

VISBY.

Föreläsningar hållas i Församlings-salen sönd. d. 27 juli av Dövstum-pastor G. Bratt, Växjö, över ämnena "Människokärlek" och "Ett besök i Rom år 65", samt sönd. den 10 aug. av Redaktör G. Fondelius, Stockholm, över ämnena "Vårt land och folk" och "Esaias Tegnér". Tider: kl. 1 och 3.30 em. Sönd. den 31 aug. kl. 4 em. hålles en föreläsning av pastor Svensfors.

Med detta nummer följer "Guds-tjänster för Dövstumma andra halv-året 1930".